

"Cehennem endişesi olmazsa 'El-hükmü lil-galib' kaidesiyle o sarhoş delikanlılar, hevesatları peşinde bîçare zaîflere, âcizlere, dünyayı Cehenneme çevirecek." Vicdan ve polis etkeni varken, neden cehennem korkusu öne çıkarılıyor?

Evvela, Üstad'ın Kur'an'ın yaptığı gibi cehennem ve azapla korkutması diğer önlemleri reddettiği anlamına gelmiyor. Nitekim Risale-i Nur'un en büyük ıslah metodu haramların içinde bulunan dünyevi belalarını göstermektir.

İkincisi, önlem ve tedbirler ne kadar çoğalırsa sonuç o kadar sağlam ve sağlıklı olur, bu açıdan cehennem korkusu vicdan, eğitim ve kanuna köstek değil destek olan bir unsurdur.

Üçüncüsü, polisiye tedbirler insanın zahiri yönüne tesir eder, manevi ve hususi hallerine etki etmez. Ama inanç insanın en derin ve en gizli duygularına kadar sirayet edebilir. **Yani herkesin başına bir polis bir jandarma dikmek mümkün değildir, ama herkesin kalbine bir iman bekçisi dikilebilir.**

Dördüncüsü, ahiret inancı olmadan insanları tanzim etmek mümkün değildir. Bu açıdan ahiret hayatı dünya hayatının tamamlayıcısı gibidir. Bir elmanın iki yarısı gibi.

Öldükten sonra hesap yoksa, neden dünya nimetlerini başkaları ile paylaşayım, neden tek sermayem olan dünya hayatını başkalarının refahı için harcayım, neden sefa dururken cefa çekeyim vesaire. Bu gibi hissiyatlar ancak ahiret inancı ile rehabilite edilebilir. Aksi halde polisin ve kanunun olmadığı yerde kişiyi kontrol edecek bir şey olmaz...

Dünyevi tedbirler bir yere kadar...